

Vint anys d'utopia periodística

La commemoració del CCC, una ocasió per posar al dia plantejaments de la Transició

—Rafael Pradas—

El mes de desembre passat es van celebrar els actes centrals de commemoració dels vint anys del II Congrés de Cultura Catalana, que, com molts recordaran, es va clausurar el 1977 en plena eufòria per la recuperació de les llibertats democràtiques.

Els vint anys transcorreguts des de l'aprovació de les conclusions del Congrés constituïa una oportunitat, segons el criteri —que em sembla encertat— de la Fundació Congrés de Cultura Catalana, per fer un cert balanç de situació dels vint-i-tres antics àmbits del Congrés. Es tractava, en definitiva, de saber què havia passat, al llarg de dues dècades, en camps tan importants com la llengua, la història, la producció literària o els mateixos mitjans de comunicació, però també en l'economia, l'esport i el lleure i l'ordenació del territori.

La intenció de disposar d'un observatori de la realitat catalana aprofitant l'excusa del Congrés és bona, però falta saber si tots els col·lectius que van participar-hi amb entusiasme fa vint anys han fet el mateix en aquesta ocasió, i fins a quin punt la frontera entre l'objectivitat i les opinions no es dibuixava de manera massa subtil. En el cas dels periodistes, vam intentar que la nostra aportació fos el més oberta possible, respongués a opinions col·lectives. Per una banda, el Col·legi va convocar una reunió el dia 25 de novembre, oberta a tots els que desitgessin participar-hi, i, en paral·lel, es van tenir contactes amb diferents sectors professionals. Les conclusions, que podien ser esmenades, es van presentar a la jornada anual del Col·legi celebrada a l'hotel

Feria Palace de Barcelona el 29 de novembre. Però a més d'intentar garantir tota la participació possible en aquest moment, es va procurar que la divisió esquemàtica en àmbits, que podien tenir ple sentit l'any 1977, no ens fessin perdre, en el nostre cas, la visió global, sobretot en un moment en què es tan forta la interrelació entre els diferents mitjans i en què s'han anat configurant potents grups multimèdia. Per això vam treballar amb els responsables dels àmbits de televisió, cinema i ràdio per fer una reflexió conjunta.

Situar les conclusions en el context

El vell tango diu que vint anys no són res, però la realitat és que el temps no perdona. S'ha de tenir en compte que el Congrés de Cultura Catalana va tenir lloc a penes dos anys després de la mort del general Franco, i que la premsa i els periodistes eren un dels sectors més sensibles al nou període de llibertats democràtiques que s'obria en aquell moment.

Es per això que la lectura de les conclusions aprovades el 1977 s'ha de situar justament en el seu moment històric, que fins al moment havia estat caracteritzat per la manca de llibertats polítiques en general i de llibertat d'expressió en concret, la censura i la repressió, la desinformació, l'existència, encara, d'un important sector de premsa en mans dels aparells de l'Estat provinents de l'antic règim —que mantenia pràcticament intactes les seves estructures— i la manca de mitjans de comunicació en llengua catalana —llevat del diari *Avui*, aparegut el 1976—, fruit de la repressió lingüística i cultural.

No ens ha d'estranyar, per tant, que l'àmbit de premsa del II Congrés de Cultura Catalana, tot constatant la doble repressió idiomàtica i de contingut, arribés a conclusions que avui ens semblen pròpies de la utopia, com la voluntat de disposar de mitjans d'informació "lliures, democràtics, al servei del poble i controlats pel poble, no alienants, amb una gestió en mans dels qui hi treballen, autònoms dintre una nació autònoma i solidaris amb les altres nacionalitats de l'Estat".

Per assolir aquestes reivindicacions es proposava ni més ni menys que la desaparició de totes les lleis repressores que actuen sobre els mitjans de comunicació; la separació dels seus càrrecs de tots aquells que haguessin actuat en organismes creats per combatre la llibertat d'expressió; un debat democràtic sobre el sistema llavors vigent de formació i reconeixement professional, per replantejar-ne la validesa; el control parlamentari dels mitjans en règim de monopoli estatal; la creació d'una legislació que afavorís la participació dels treballadors en la gestió i la propietat de l'empresa; que, ja que els mitjans de comunicació són un servei, els governs autònoms dels Països Catalans es responsabilitzessin del manteniment d'aquells mitjans que fossin forçosament deficitaris; i la creació d'un Institut Català de Comunicació, adscrit a la Generalitat.

Canvis que no es podien imaginar

És més que evident que la societat catalana ha viscut profundes transformacions des de la celebració del II Congrés, i que han afectat la política, l'economia, la cultura i el conjunt de la societat espanyola. Alguns dels plantejaments més optimistes que es feien en els terrenys social i cultural el 1977 no s'han acomplert i, per contra, s'han assolit cotes de llibertat i d'autogovern que eren impensables en aquells moments.

Així, per exemple, qui de nosaltres s'imaginava canvis tan profunds en el panorama de la premsa del 1977? Han desaparegut diaris centenaris i "moderns" (*El Correo Catalán*, *El Noticiero Universal*, *Diari de Barcelona*, *TeleXprés*, *Mundo Diario*...), revistes emblemàtiques com *Destino*, la totalitat de la premsa vespertina, han desaparegut també emissores de ràdio i grups empresarials (Correu,

Auger, Noticiero), però n'han sorgit de nous. Amb prou feines si podíem veure l'abast d'una tendència tot just encetada, de la profunda interrelació que s'havia de produir entre la premsa i els altres mitjans de comunicació, especialment la ràdio i la TV. Aquesta darrera no solament ha condicionat l'actualitat, sinó que ha creat un univers propi que la premsa escrita no pot ignorar per la seva mateixa incidència sobre els públics. Podíem imaginar que al cap de vint anys de democràcia hi hauria una pèrdua de lectors de diaris o un creixement molt lent i difícil? En aquest context, s'ha de situar com un fenomen d'extraordinària importància l'aparició de TV3 i de les emissores de ràdio dependents de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, però també la de la televisió privada, així com de les plataformes digitals i altres sistemes: televisió per cable, satèl·lit, premsa electrònica... La intuïció global que en podíem tenir el 1977 ens remetia més a la ciència ficció que a la prospectiva periodística.

I posats a dibuixar el futur, ¿imaginàvem la tendència a la formació de grans grups mediàtics multimèdia que actuarien a nivell de tot l'Estat (a cops amb fortes implicacions internacionals) amb una més que evident influència a Catalunya?

Pel que fa a la llengua, malgrat els progressius intents de normalització lingüística (diari *Avui*, premsa local i comarcal, premsa institucional i, molt recentment, la versió catalana d'*El Periodico*), la llengua catalana es troba encara en situació d'inferioritat en els mitjans de comunicació escrits. Malgrat que s'editen mensualment, segons l'Associació de Publicacions Periòdiques en Català, prop de 500.000 exemplars en català, encara manquen els mitjans de comunicació escrits que en qualsevol societat es considerarien "normals", que puguin ocupar una situació competitiva en el mercat, que es puguin trobar al quiosc a l'abast de qualsevol ciutadà, i no del cercle dels iniciats.

Els clarobscurs de vint anys

Quan s'examinen, per tant, les conclusions que els periodistes vam aprovar el 1977 i que vam traslladar al Congrés de Cultura Catalana, s'arriba a la conclusió que es va encertat més en el diagnòstic sobre la repressió idiomàtica i de contingut i en la unitat del combat de la premsa i de les llibertats, que no pas en les mesures a prendre. Les conclusions eren molt voluntaristes, fruit, segurament, de l'eufòria que es vivia en aquell moment. I probablement no podien sortir d'una altra manera. No en faig una crítica —perquè assumeixo les conclusions de 1977—, sinó una constatació. Si ens agafem el text al peu de la lletra, per exemple, podem seguir afirmant que part dels mitjans de comunicació dels Països Catalans continuen en mans de l'Estat centralista (TVE) i dels grups de pressió, si apliquem aquesta expressió a les empreses i/o institucions amb voluntat d'influir sobre l'opinió pública

Una societat catalana plural

Malgrat l'esforç realitzat pel Col·legi de Periodistes i per altres col·lectius (conec el dels enginyers, l'acte organitzat pel departament de Comunicació Audiovisual de la Universitat Pompeu Fabra, etc...), hom té la impressió que la commemoració del vintè aniversari del Congrés de Cultura Catalana no ha assolit els objectius que buscava la Fundació de Cultura Catalana. S'ha de considerar positiu l'intent de posar al dia la reflexió dels àmbits del Congrés realitzada fa vint anys.

La conferència de premsa realitzada al Col·legi d'Advocats de Barcelona o l'acte de cloenda celebrat el dia 14 de desembre al Palau de Congressos de Montjuïc sota la presidència del president de la Generalitat indicaven, al meu parer, una visió esbiaixada de la realitat catalana i de la societat actual, que és molt més plural.

Els periodistes sabem prou bé que no hi ha monopolis de la veritat, i que per això és molt difícil voler interpretar-la de manera exclusiva, bé sigui des de l'apocalipsi o des de l'eufòria. L'aire de catastrofisme —convertint l'acte final en una mena de "memorial de greuges" presentat al mateix president de la Generalitat— no sembla que es correspongui amb el clima que viu Catalunya. I en tot cas, els catalans sabem per experiència que els nostres drets van molt lligats. Quan els nostres rius estan contaminats, la cultura catalana també grinyola. Intento dir que no s'hi val a posar l'accent només en unes coses i oblidar la resta.

L'examen de la societat catalana és interessant, i des del punt de vista dels periodistes, massa acostumat a la tasca diària, la reflexió periòdica sobre els canvis és important. Nosaltres sabem, per experiència, que tant els nostres congressos com la Jornada anual entre congressos són una bona ocasió per examinar amb una certa calma els problemes que la vida quotidiana no ens permet abordar.

Però s'ha d'actuar sense condicionaments, sense apriorismes, com desitja, segurament, el gruix de la societat catalana que pensa en demà passat, en el mític segle XXI. Tant de bo que continuïn les iniciatives de la Fundació Congrés de Cultura Catalana. Però recuperant, en aquest sentit, l'esperit de consens de 1977. O buscant un nou esperit d'entesa i de realisme positiu per al 2010. Com vulgueu dir-ho.

— És preocupant la situació dels mitjans de comunicació al País Valencià, especialment els de titularitat pública —

— Assistim a una pèrdua progressiva de pes de la cultura i del debat cultural als mitjans de comunicació de Catalunya —

Foto de dalt: Una reunió a l'Associació de la Premsa de Barcelona fa exactament vint anys. S'hi tractava de l'Estatut del Periodista. A la taula, Maria Eugènia Ibáñez, Josep Pernaú, Josep Maria Cadena i Joaquim Perramon.

S'ha aconseguit que la Constitució i l'Estatut reconeixin la llibertat d'expressió com un dret inalienable dels ciutadans, i per tant s'ha de suposar que, en principi, la majoria de les empreses defensen posicions dins del marc constitucional, però les expressions solemnes referides als mitjans de comunicació com a instruments al servei del poble i controlats pel poble, no alienants, amb una gestió en mans dels qui hi treballen, autònoms dintre d'una nació autònoma i solidaris amb les altres nacionalitats de l'Estat indiquen més bona voluntat que sentit de la realitat. Podia ser d'una altra manera?

L'evolució del marc econòmic i social de 1977 ençà ha tendit, en general, a afavorir les empreses rendibles, almenys en el sector de la premsa escrita, i per tant s'ha imposat, llevat de casos excepcionals, la lògica del mercat. En aquest marc és important poder garantir la professionalitat dels responsables de les empreses, el respecte a la llibertat d'informació, el pluralisme i la tolerància.

En l'ordre concret, els avenços s'han produït en el terreny de la desaparició de les lleis de caràcter repressor que actuaven sobre els mitjans de comunicació, en el control parlamentari dels mitjans en règim de monopoli estatal (TVE i TV3, en el cas que més directament ens afecta). Però va ser la biologia o la lògica política i empresarial, i no pas la justícia, allò que va fer possible "la desaparició dels seus càrrecs de tots aquells que han actuat en organismes creats per combatre la llibertat d'expressió".

I tampoc es pot dir que s'hagin assolit les pretensions que, per raons de servei públic, els governs autònoms dels Països Catalans es responsabilitzin del manteniment d'aquells mitjans que són forçosament deficitaris o de la creació d'una legislació que afavoreixi la participació dels treballadors en la gestió i la propietat de l'empresa.

Es de justícia subratllar, en aquest punt, l'aportació feta pels successius congressos de periodistes catalans, pel Col·legi de Periodistes

Conclusions conjuntes dels àmbits de premsa, ràdio, cinema i televisió

Les diferents ponències relatives a mitjans de comunicació social —premsa (Rafael Pradas), ràdio (Salvador Escamilla i Montserrat Carreras), televisió (Sergi Schaaff) i també cinema (Josep Maria López Llaví)— van acordar desenvolupar el següent text comú, que, al seu parer, resumeix la situació i les perspectives de futur del sector. Aquest text va ser presentat el dia 29 de novembre de 1997 a la Jornada Anual que organitza el Col·legi de Periodistes de Catalunya, i va obtenir el consens general del col·lectiu professional.

Des de la celebració del II Congrés de Cultura Catalana, l'any 1977, els mitjans de comunicació de Catalunya o que operen a Catalunya han experimentat grans canvis, seguint una tendència mundial de globalització, de concentració empresarial, de formació de grans grups multimèdia i d'introducció de noves tecnologies de la comunicació. Constatem, per tant, que:

1. S'han produït canvis profunds en el panorama "tradicional" dels mitjans de comunicació a Catalunya, amb la desaparició de diversos diaris, revistes, emissores de ràdio i fins i tot empreses. Altres mitjans i empreses han ocupat de manera parcial el seu espai.
2. En el camp audiovisual s'han produït, així mateix, canvis en el seu conjunt impensables l'any 1977: introducció massiva de noves tecnologies de la informació d'abast mundial, acabament del monopoli televisiu estatal, creació de TV3 i de la xarxa d'emissores de ràdio que depenen de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, irrupció de les televisions privades, la televisió per satèl·lit i les plataformes digitals. Altres fenòmens a tenir molt en compte són l'aparició de les televisions i ràdios locals i comarcals i la creació de la cadena pública COM Ràdio. Tots aquests nous instruments que s'han desenvolupat massivament tenen, amb independència del seu

origen geogràfic, un impacte indiscutible sobre la societat catalana, i per això és impossible no tenir-los en compte en el marc de les sessions commemoratives del Congrés.

3. La llengua catalana es troba encara en situació de clara inferioritat en els mitjans de comunicació, malgrat els progressius intents de normalització lingüística (diari *Avui*, premsa periòdica d'abast nacional, premsa local i comarcal, premsa institucional i, més recentment, els diaris *El Periòdico* i *Segre*, que signifiquen un salt qualitatiu molt important). Cal destacar que encara no hi ha un suficient ventall de mitjans de comunicació escrits en català que es puguin considerar "normals" i en situació competitiva dins del mercat. Igualment és insuficient la programació radiofònica en llengua catalana per part de les grans cadenes espanyoles que operen a Catalunya (un 64 % de les emissions són en llengua castellana) i cal constatar, amb pessimisme, la posició de les cadenes privades de TV, que ignoren gairebé l'existència de la llengua catalana.

4. Catalunya no és aliena a la tendència general de formació de grans grups mediàtics que actuen a nivell de tot l'Estat (a vegades amb fortes implicacions internacionals), amb una més que evident influència a Catalunya. En aquest sentit, s'assisteix a una pèrdua progressiva de pes dels grups econòmics catalans en benefici dels grans grups radicats fora de Catalunya.

5. Amb l'excepció dels canals públics de televisió, és preocupant la manca d'una indústria audiovisual pròpia a Catalunya, amb tot el que això comporta des del punt de vista industrial, cultural i d'influència, i que afecta també negativament el desenvolupament d'altres indústries, com el cinema i la publicitat.

6. Cal valorar els esforços realitzats pels diferents col·lectius, per les institucions professionals i

de Catalunya, pel Sindicat de Periodistes de Catalunya i per les diferents associacions especialitzades en la línia de promoure una més gran participació dels treballadors en la presa de decisions, de defensar els principis de la llibertat d'expressió, de la responsabilitat, del secret professional, de la clàusula de consciència, etc., i que s'han traduït en instruments com el Codi Deontològic i el Consell de la Informació de Catalunya, l'Estatut Marc de Redacció, etc. Aquest darrer, però, que constitueix un primer pas per regular les relacions professionals als mitjans, solament ha estat aprovat a Catalunya per *El Periódico*, si bé el tenen molt avançat TV3 i *La Vanguardia*.

També s'ha de considerar positivament la creació del Consell de l'Audiovisual de Catalunya per iniciativa de la Generalitat, pel que significa de voluntat de cobrir els buits deontològics en l'àmbit de la televisió.

Pel que fa al reclamat debat democràtic sobre l'actual sistema de formació i reconeixement

professionals que ens replantegi la seva validesa, s'ha de reconèixer que aquest és un camp en el qual s'ha avançat molt poc. Més aviat s'ha observat una tendència de les diferents facultats de periodisme a actuar de manera autònoma i endogàmica mitjançant el professorat que ha sortit de les pròpies aules de la universitat, prescindint, en termes generals, dels professionals del periodisme.

Finalment, la creació d'un Institut Català de Comunicació, adscrit a la Generalitat, s'ha convertit en una Societat Catalana de Comunicació, adscrita a l'Institut d'Estudis Catalans, amb una projecció circumscrita estrictament a l'àmbit acadèmic.

Llegiu les conclusions presentades el 1997 (que trobareu en aquestes mateixes pàgines) i arribareu a la conclusió que hem tornat a caure en el parany de la utopia. Potser no podia ser d'una altra manera. Potser la utopia —ni que sigui congressual— és un bon símptoma, en el sentit que no hem baixat la guàrdia ni les il·lusions ●

acadèmiques del sector dels mitjans de comunicació, i de manera molt especial pel Col·legi de Periodistes de Catalunya, per adequar-se a la nova situació, buscant mecanismes que garanteixin els drets a la llibertat d'expressió, els drets dels ciutadans i dels professionals i els drets lingüístics i nacionals de Catalunya.

És en funció de tot això que creiem que cal debatre en el marc institucional que correspongui la necessitat de:

—Estimular la creació de publicacions en llengua catalana que responguin a les necessitats reals de la nostra societat.

—Propiciar la creació d'una indústria audiovisual catalana mitjançant la coincidència dels sectors públics, privats i professionals amb capacitat d'incidir a Espanya i a Europa i a la vegada de respondre a les necessitats culturals i lingüístiques de Catalunya.

—Augmentar i reequilibrar els ajuts institucionals a la premsa i als altres mitjans de comunicació nacionals, locals i comarcals, amb criteris d'equitat, de transparència i de valoració de l'esforç i de l'impacte social. Es tracta, en definitiva, de donar més suport de tot tipus a les iniciatives de normalització lingüística i cultural.

—Modificar substancialment la política seguida fins ara respecte al cinema català, per tal que pugui convertir-se en una indústria potent des del punt de vista econòmic i cultural.

—Prendre mesures efectives que garanteixin la presència de la llengua catalana i de la cultura catalana dins de les noves tecnologies de comunicació (satèl·lit, cable, plataformes digitals, Internet, etc.) i dins de les cadenes privades de TV.

—Reclamar una presència més gran de la cultura i del debat cultural, per la pèrdua progressiva de pes que han tingut en els darrers anys, al conjunt dels mitjans de comunicació de Catalunya. I de manera específica ho reclamem per a l'activitat cultural generada als Països Catalans.

—Afavorir l'existència de normes d'autoregulació i d'organismes independents de mediació, a nivell de tot l'Estat i a nivell europeu, seguint les experiències iniciades a Catalunya, especialment pel que fa a la televisió i als nous mitjans tecnològics, per tal de garantir els principis de responsabilitat, llibertat i pluralitat política, cultural i lingüística, i per afavorir les grans potencialitats lúdiques, formatives i culturals de la televisió i dels nous mitjans tecnològics de la comunicació.

—Culminar els processos ja encetats que reforcin les garanties dels ciutadans i dels professionals de la comunicació enfront dels poders públics i de les empreses (estatuts de redacció, clàusula de consciència, secret professional, etc.), refermant, ara més que mai, la necessitat d'actuar en defensa de la llibertat d'expressió i del pluralisme, indeslligables de la defensa dels drets culturals, lingüístics i nacionals de Catalunya.

—Proposar als diferents sectors professionals una més gran coordinació amb les instàncies semblants que puguin existir al País Valencià i a les Illes i a les altres terres de parla catalana, amb la voluntat de posar en comú, amb tota la modèstia que calgui, però amb visió de futur, les respectives experiències. No podem deixar de referir-nos, amb gran preocupació, a la situació dels mitjans de comunicació al País Valencià, especialment els de titularitat pública, abocats a un imparable procés de degradació i desnaturalització ●

Dones periodistes a Internet: xarxa digital europea en temes de gènere

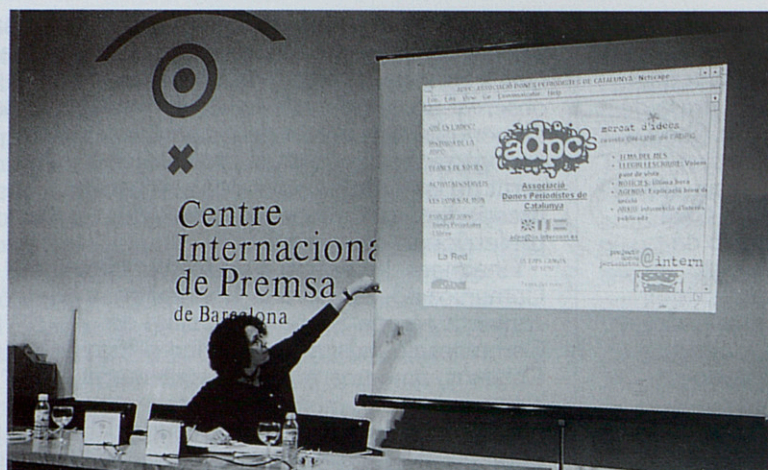
La posada en marxa d'una xarxa de comunicació amb intercanvi d'informació regular i permanent va ser una de les decisions més importants de l'encontre Més Visibilitat a Internet, que va reunir unes 50 dones, periodistes i altres professionals, al Centre Internacional de Premsa de Barcelona els dies 12 i 13 de desembre de 1997. Aquesta trobada, organitzada per l'Associació de Dones Periodistes de Catalunya com a part del projecte Dones Periodistes a Internet —integrat al IV Programa d'Acció per a la Igualtat d'Oportunitats entre Homes i Dones, de la Direcció General V de la Comissió Europea—, volia debatre la presència de les dones a la xarxa digital i posar en comú les experiències telemàtiques més avançades, així com trobar les estratègies més adients per augmentar els continguts amb perspectiva de gènere que circulen per Internet.

Van participar-hi diferents dones i grups d'arreu d'Europa que actualment treballen amb Internet i que són pioneres en la creació de xarxes digitals, com Macri Puricelli, periodista de Venècia, una de les fundadores de *Medea*; Cristina Papa, de Roma, responsable (*web mistress*) d'*Il Paese delle Donne*; o Patricia Dreidemy, que a París forma part de l'associació Rififi, promotora de la web *Les Pénélopes*. En nom de l'experiència espanyola va parlar Leonor Taboada, una de les coordinadores de la web *Mujeres en Red*. També hi va ser present Clara Torrens, com a representant a Barcelona de Witec (Women in Technology).

Una aliança a potenciar

La inauguració va anar a càrrec de Núria Llorac, per part de l'ICD (Institut Català de la Dona), i de Montserrat Minobis, com a presidenta de l'ADPC. Posteriorment, Lydia Zaïd, periodista d'EUDIF (Xarxa Europea de Documentació i Informació de les Dones, a Brussel·les), va pronunciar una interessant conferència sobre la necessitat de més informació sobre Europa en tots els estats membres de la UE.

El segon dia va tenir lloc una

Elvira Altés mostra a la pantalla la web de l'ADPC mentre explica el projecte "Dones periodistes a Internet" (Foto: Pilar Aymerich).

xerrada sobre "Les bones pràctiques a Internet", a càrrec d'Elena López i Elvira Altés, i una taula rodona amb el títol "Feministes i periodistes: una aliança a potenciar", moderada per Júlia López i amb la participació d'una nombrosa representació de grups de dones de Barcelona, com Xarxa Feminista, Secretària de la Mujer de CC OO, Drac Màgic, Xarxa Mac, Dones de Pangea, CAPS (Dones i Salut), Associació Margarita Comas i CIRD (Centre de Recursos per a les Dones). També van tenir ocasió d'explicar el seu programa representants de projectes europeus del IV Programa d'Acció, com Estela, de Viladecans, o Igualza, de Regimpremsa, ubicada a Lisboa.

Formació i reciclatge

La trobada va finalitzar amb un enriquidor debat entorn de les necessitats més urgents, que es van concretar en una llarga sèrie de conclusions recollides per Joana Gallego, relatora de l'encontre, que va destacar sobretot la realitat de la posada en marxa de una xarxa digital europea en temes de gènere i la necessitat de continuar amb l'esforç per apropar més dones a les noves tecnologies, mitjançant la formació i el reciclatge. Per impulsar la xarxa digital es va acordar garantir l'intercanvi d'informació, a través de webs interconnectades i del correu electrònic, posant en marxa un fòrum de discussió via *e-mail*.

A les dones periodistes els interessa especialment desenvolupar una de les propostes que han sorgit en aquesta trobada: l'estudi d'estratègies comunicatives que permetin professionalitzar l'ús de les noves tecnologies informatives, per tal que esdevinguin veritablement un *modus vivendi* digne i sense complexos per a les professionals que utilitzin la xarxa.

Les propostes per aconseguir més visibilitat a Internet van ser nombroses: algunes realistes, totes apassionants. Destaca com la més

Webs de dones: qui són?, on són?

Durant la trobada es van poder visionar webs de dones interessants de visitar. Facilitem les seves pròpies adreces URL i d'*e-mail*, encara que totes es poden visitar des de la web de l'Associació de Dones Periodistes (<http://www.intercom.es/adpc/>).

Amazone
<http://www.amazone.be>
Françoise Pissard: frp@amazone.be

Aquesta pàgina explica les activitats i el que es pot trobar en aquest centre de Brussel·les que acull diverses associacions de dones. Amazone també és un centre d'informació i documentació internacional de dones, i un lloc de congressos i trobades per a la igualtat entre dones i homes. *Les D@mes Digitales* és el nom que Amazone dona a la seva activitat telemàtica. Ofereixen una ocasió única de descobrir Internet i trobar d'una manera agradable els recursos de les dones.

AndreaNet
<http://www.jet.es/andrea.net/>
Itziar Arozena: andrea@jet

AndreaNet va néixer a Donostia amb vocació de prestar serveis d'informació i documentació al col·lectiu de dones del País Basc i d'altres llocs, contribuint al manteniment d'una xarxa virtual de dones. Per a les fundadores, prendre possessió d'un espai propi habitat per les dones en l'era de les comunicacions representa el risc, l'aventura, i acceptar el repte d'aquest final de segle: Internet.

Eudif
<http://www.eurplace.org>
Lydia Zaïd: gpe@eurplace.org

Amb aquesta web, la Xarxa Europea de Documentació i d'Informació de les Dones, amb seu a Brussel·les, pretén oferir la informació europea des del punt de vista de les dones i defensar una carta de ciutadania que sigui un veritable pacte que garanteixi la dignitat de totes les persones.

Medea-Info@perla
<http://www.provincia.venezia.it/medea>
Macri Puricelli: macripur@gpnet.it

Aquesta xarxa de comunicació digital és va constituir a Venècia amb periodistes italianes, franceses i angleses. El fet de donar-li el nom de la figura mítica de Medea és un

ambiciosa la creació d'una agència europea a Internet d'informacions de gènere. Aquesta agència, a més d'oferir notícies d'actualitat, podria proporcionar dossiers temàtics d'informació especialitzada. També es va decidir estudiar la possibilitat de realitzar un diari electrònic, amb una redacció virtual amb periodistes de les diferents associacions, així com la posada en marxa d'una guia Internet de recursos per a les dones o un directori específic de gènere.

De moment, s'ha establert una interconnexió mitjançant enllaços (*links*) entre les webs de dones que es mencionen més endavant. Així, des de la web de l'ADPC es pot navegar còmodament en un vaixell cibernètic de dones.

D'altra banda, des del projecte Dones Periodistes a Internet es continuarà actualitzant mes a mes *Mercat d'Idées*, la revista interactiva de la nostra web. També es faran més cursos de formació en informàtica i Internet, realitzats amb institucions com l'ICT (Institut Català de Tecnologia) i el CTD (Centre Tècnic de la Dona).

homenatge a Christa Wolf, que ha reescrit la història amb punt de vista de dona, i alhora un apropament a la paraula anglesa 'media'. La iniciativa va sorgir d'*Info@Perla*, periòdic telemàtic italià.

Mujeres en red
<http://www.nodo50ix.apac.org/mujeresred/>
Montse Boix: boix@nodo50ix.apac.org

Aquesta web va néixer per iniciativa d'un grup de periodistes espanyoles amb l'objectiu de crear un espai de comunicació i establir un llaç d'unió entre les dones del món; sense prejudicis culturals, religiosos ni polítics, però amb la idea clara de lluitar pels drets fonamentals de les dones.

Paese delle Donne
<http://relay.isinet.itnet.it/Pdd/infstaff.htm>
Cristina Papa: pdd@isinet.it

Paese delle Donne té el mateix nom que la revista impresa que va néixer a Roma el 1985 com a suplement d'un diari proper al PCI anomenat *Paese Sera*. La seva redacció està ubicada a la Casa Internacional de la Dona, i té corresponsals a tot Itàlia. Per accedir a la informació d'aquesta web cal pagar un abonament.

Les Pénélopes
<http://www.miret.net/penelopes/>
Patricia Dreidemy: online@i-t-ffr

Les Pénélopes va aparèixer per iniciativa d'un grup de dones entre les quals es troben periodistes i sociòlogues fortament compromeses a crear el *multimedia féminin*. En aquesta web es troba informació de col·loquis, activitats i publicacions, una agenda (*agit-prop*) i un mòdul de lliure expressió, on els visitants poden publicar les seves idees.

Witec
<http://www.shu.ac.uk/witec>
Clara Torrens: mtorrens@ictnet.es
Pilar Guardia: pguardia@ictnet.es

Aquesta web explica el projecte Witec de Dones i Tecnologia, que desenvolupa una base de dades europea de dones expertes en ciència, enginyeria i tecnologia. S'hi poden trobar dades biogràfiques d'expertes provinents d'organismes públics i privats d'Alemanya, Bèlgica, Dinamarca, Espanya, Holanda, el Regne Unit i Suècia.